

ΠΙΣΩ ΑΠΟ ΤΗΝ ΘΩΝΗ ΤΟΥ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ

Ο ΜΕΓΑΛΕΙΤΕΡΟΣ ΦΟΒΟΣ ΠΟΥ ΕΔΟΚΙΜΑΣΑΝ ΣΤΗ ΖΩΗ ΤΟΥΣ ΟΙ ΑΣΤΕΡΕΣ...

ΑΝΘΡΩΠΟΙ είνε και οι αστέρες. Και σαν άνθρωποι, υπόκεινται σ' όλα τ' αβή και τ' αισθήματα που συνταράσσουν τους ταπεινούς θνητούς. Σας είπαμε μέχρι σήμερα αρκετά για τους ξεσπασ, τις ιδιοτροπίες, τις αδυναμίες, τις αντιζηλίες, τις επιθυμίες, τ' όνειρα κλπ. των αστέρων. Σήμερα θα σας μιλήσουμε για το μεγαλύτερο φόβο που δοκίμασαν στη ζωή τους διάφοροι αστέρες. Τ'α παρακάτω περιστατικά τ' αφηγήθησαν οι ίδιοι οι καλλιτέχνες στο συντάκτη ενός αμερικανικού κινηματογραφικού περιοδικού.

— Το μεγαλύτερο φόβο στη ζωή μου—είπεν ο Τζών Τζιλμπερτ, ο οποίος περνά τώρα το μισό του μιλίτος κοντά στην πέμπτη σύζυγό του—τόν δοκίμασα μιά νύχτα του Μαρτίου του 1916, ενώ περιλούσα στο μέτωπο της Φλόραντας. Είμαστε τότε είκοσι περίπου άνθρωποι στρατιωμένοι σαν ποινίκα σ' ένα άμπρι, έξω από ένα γαλλικό χωριό, που το είχαν από δύο ήμερών ανακαταλάβει από τους Γερμανούς. 'Η θέσις εκείνη ήταν στρατηγική, γιατί προστάτευε τρία ολόκληρα χωριά... Φαντασθήτε τώρα την άγωνία και τ'ό φόβο μας όταν, μιά νύχτα, πήραμε από τ'ο στρατηγείο ένα τηλεφώνημα, που μ'ας έλεγε ότι έπρεπε να προσέχουμε πολύ μήπως πέσει τ'ό άμπρι και μ'ας πλάκώσει, γιατί οι Γερμανοί, πριν φύγουν, είχαν προνίσει τ'α δοκάρια που υπεβάσταζαν την πρόχειρη όσση του. Συγχρόνως ελάβαμε τ'α διαταγή να μη τ'ο κωνήσουμε, διόλου από εκεί, πριν στείλουν ενισχύσεις σ'τα χωριά. "Αν έγκυαταλείπατε τ'ό άμπρι και φεύγαμε θα μ'ας πυροβολούσαν οι Γερμανοί, θα διατρέχαμε τ'όν κίνδυνο να σκοτωθούμε, αφήνοντας αναπεράσπιστα τ'α τρία χωριά που προστατεύαμε από τ'ο επίκαιρο εκείνο σημείο. Με άλλα λόγια: Έπρεπε να μείνουμε εκεί, πιστοί στο καθήκον, αδιάφοροι αν κινδυνεύαμε από στιγμή σ'ε στιγμή να ταφούμε ζωντανοί!...

Προσέξαμε λοιπόν τότε καλύτερα τ'α δοκάρια και είδαμε ότι ήταν πράγματι προνισμένα. 'Επίσης προσέξαμε ότι τ'α χρώματα άρχιζαν σιγά - σιγά να υποχωρούν πάνω από τ'ο κεφάλι μας. 'Ακουτήσαμε τ' αυτό μας σ'τα δοκάρια και τ' ακούσαμε να τρέξουν ελαφρά—μιά αρκετά απειλητικά για να μ'ας περιλούση κρύος ιδρώς με τ'ή σκέψη ότι τ'α ξύλα εκείνα δεν θ' άργούσαν να σπάσουν... Κυταχθήκαμε τότε μεταξύ μας με μάτια δοθάνοιχτα από φόνη... Δεν βγάλαμε λέξη από τ'ο στόμα μας... Τ'ι χρειαζόντουσαν τ'α λόγια σ'ε τέτοιες στιγμές;...Είχαμε γίνει όλοι κίτρινοι σαν τ'ο λεμόνι...

"Α! δεν θα ξεχάσω ποτέ την άγωνία εκείνης τ'ής νύχτας! Κανείς μας δεν μπόρεσε να κλείση μάτι. Καθόμαστε άμλητοι, κιντάζοντας τ'α χρώματα που έφεταν σιγά - σιγά πάνω σ'τα κεφάλια μας, άκούοντας τ'ο τρέξιμο των δοκαριών που λυγίζαν... Είμαστε όλοι σαν πεθαμένοι ζωντανοί. 'Η καρδιά μας δεν χτυπούσε πια και τ'ο μυαλό μας σάλευε σ'τ'όν τρόμο... Τ'α λεπτά τ'ής ώρας μ'ας φαινότανσαν αιωνιότητες... Μ'α τ'η διαταγή τ'ού στρατηγείου ήταν ορητή, κατηγορηματική. Κανείς μας δεν έπρεπε να ξεμνήση από τ'ο άμπρι! "Ω! πόσο από μ'ας δεν παροξάλεσαν εκείνη τ'ή νύχτα να πέσουν

(Τ'ι διηγούνται ο Τζών Τζιλμπερτ, η Τζέαν Κράουφορντ, ο Τζαρτζ Μπάνκροφτ, η Λούπε Βελές κι' ο Σαρλώ).

μ'α ώρα άρχιτερα τ'α χρώματα πάνω μας και να μ'ας θάφουν, για να απαλλαγούμε από τ'ο άτυπόφορο αυτό μαρτύριο!...

...Και τ'ο μαρτύριο αυτό βάσταξε έφτά ολόκληρες ώρες... 'Όταν ήρθαν, τέλος, η ενισχύσεις, βγήκαμε από εκεί μέσα νεκροί μ'αλλον παρά ζωντανοί... Και μόλις κ'άνανε μερικά βήματα, άκούσαμε ένα ύποζωφο κρότος και είδαμε τ'ο άμπρι να βουλάει! "Αν μ'ένανε εκεί μέσα λίγες άκομα στιγμές, θα είμαστε χαμένοι!

Αυτός είνε ο μεγαλύτερος φόβος που δοκίμασα σ'τη ζωή μου. Πέμασαν πολλά χρόνια από τότε. Μου συμβαίνει, όμως, πολλές φορές, και σ'ημερ' άκόμα, να ξηπνώ τ'ή νύχτα τρομαγμένος. Ξαναζώ σ' ένα έφρατικό όνειρο τ'ην άνημμένη εκείνη νύχτα, και μου φαίνεται ότι μ'α ταφάτετρα πέφτει και μου σκετάζει τ'ο στήθος!...

'Η Τζέαν Κράουφορντ δεν έχει τόπο τρομακτικές άναμνήσεις, για τ'όν απλούστατο λόγο ότι δεν πήγε ποτέ τ'ης στον πόλεμο. Δοκίμασε όμως κι' αυτή ένα μεγάλο φόβο στη ζωή τ'ης:

—'Η περιπέτεια αυτή—είπε σ'τόν 'Αμερικανό δημοσιογράφο—μου συνέβη τ'όν καιρο που ήμουν χορευτριά σ' ένα άριστοκρατικό κ'ατορ τ'ού Μπροντγουάη. "Ενα βράδυ, ενώ ντυνόμουν τ'όν καμαρίν μου για τ'ο νυφικό μου, ήθε ενας μικρός και μου έλεπε πως η μητέρα μου έπρεσε ξαφνικά άρρωστη και ότι ήταν άνάγκη να πάω άμέσως να τ'ην δω. "Ηξερα ότι η μητέρα μου υπέφερε από τ'ην καρδιά τ'ης και φοβήθηκα πολύ για τ'ή ζωή τ'ης... Παρακάλεσα λοιπόν τ'όν προϊστάμενο μου να μου δώση άδεια να άπουλάσω και κείνος, καταλαβαίνοντας τ'ην άνάγκη, δεν μου έφερε καμιά αντίρρηση.

'Ο μικρός με περίμενε έξω από τ'ο κατά. Τ'όν είδα να μου άνοιγε τ'ην πόρτα ενός ταξί και ύστερα να κάθεται δίπλα σ'το σοφέρ. Τ'ο άμάξι ξεκίνησε. Δεν ήξερα, από τ'ην παραγή μου, κατά πού τρεβόσε... Φοβόμουν μήπως δεν προφτάσω τ'η μητέρα μου ζωντανή... Μ'α όταν στωμάτησε, τέλος, τ'ο ταξί και κατέβηκα κάτω, παρατήρησα με τρόμο και κατάπληξι ότι δουσκόμουν σ' ένα άγνωστο και σκοτεινό δρόμο.

—Πού μ' έφερες εδώ; ρώτησα τ'ο σοφέρ.

—Μη σ'ε νοιάξει, άσωρηχη καπέλλα μου! μου άποκόνησε έκείνος γελώντας. Σ' έφερα σ'ε καλό μέρος!.

Τότε μονάχα κατάλαβα πως είχα πέσει θύμα μ'ας ενέδρας. Μ'α πού σκοπό είχε αυτή η άπαγογή; 'Ομοιωλό ότι η χαρά που δοκίμασα, επειδή βεβαιώθηκα πως η μητέρα μου δεν είχε πάθει τίποτα, ήταν μεγαλύτερη από τ'ο φόβο μου. "Ήμουν άνεκαθεν θαροραλέα και οι κίνδυνοι δεν με τρώμαζαν.

'Ακολούθησα τ'ο σοφέρ σ'ε κατ'ί άλλα σκοτεινά παρασκόκια και ύστερα από πολλούς έλιγμούς βρεθήκαμε μπρος σ' ένα σπίτι χαμηλό, μισογρεμισμένο, με τοίχους που έσταζαν ύγρασία. 'Ανατίχασα από φόνη. Μ'α όταν άναξε η πόρτα, ύστερα από τρία συνθηματικά χτυπήματα τ'ού σοφέρ, έμεινα μ' άνοιχτό τ'ο στόμα από κατάπληξι. Βρέθηκα σ'τόν πολυετή αντίπαλο ενός πραγματικού μεγάρου. Τ'ο πάτωμα ήτασ στρομμένο με άκριβά χαλά. οι τοίχοι στολισμένοι με ζωγραφικούς πίνακες μεγάλης αξίας, κι' ένας πολυέλαος ήταν κρεμασμένος από τ'ην όροφή... Μου φάνηκε πως είχα μεταφερθεί ξαφνικά σ' ένα παλάτι τ'ών Χιλιών και Μιάς Νυκτιών. Μ'α συμπαθητική γοργόλα με πήρε από τ'ο χέρι και, άρως μου έφρεξε ένα πομένο βλέρμα, λέγοντάς μου μερικά παρηγορητικά λόγια, με άδήγησε σ' ένα δωμάτιο έπιπλωμένο με φανταστική πολυτέλεια... Και μ' άφησε μόνη

'Η Λούπε Βελές.

έπει... Δέν ήξερα αν ονειρευόμουν ή αν εκείνα που έβλεπα ήσαν αληθινά.

Έξαφνα, άνοιξε μία πόρτα και παρουσιάστηκε μπροστά μου ένας νέος. "Όσο ζω θα θυμάμαι το κεφάλι έκείνο που έμοιαζε με νεκροκεφαλή, με τα πεταγμένα δόντια του, με τα έργογκομένα μύλα του προσώπου του, με τους δαθολομένους κροτάφους του και με την παράξενη, σαν φαγωμένη μύτη του... 'Όπισθοχώρησα τρομαγμένη... 'Ό νέος με πλησίασε τότε και άρχισε να μου λέει, με φωνή που έτρεμε από το πάθος, ότι με είχε αγατήσει από τότε που είδε τη φωτογραφία μου σ' ένα περιοδικό, ότι κατέφυγε σε τέχνασμα για να με παρουσιάσει στο σπίτι του και ότι ήταν ικανός να με πνίξει στο χροσάφι αν ίκανοποιούσα μία έπιθυμία του, μία μονάχα έπιθυμία του... Καί έστερε ποιά ήταν ή έπιθυμία του; Να τον δείρω μ' ένα πέτσινο λουρί που τό είχε βγάλει κάτω από τό μαξιλάρι ενός ντιβανιού.

Του κάκω τον φοβέρισα πώς θα φωνάξω βοήθεια, πώς θα τον μηνύσω... Έκείνος φανότανε σαν να μί μ' άκουγε. Τα χαρκακτηριστικά του προσώπου του είχαν παραμορφωθεί, είχαν γίνει πιο άγρια... Γδύθηκε όλόκληρος μπροστά μου, μου άπλωνε τό λουρί και μου έλεγε με ίκτεντική φωνή:

— Δείρε με! Κάνε τό σώμα μου να ματώσει!... Δείρε με, αγαπημένη μου!...

Η σκηνή έκείνη ήταν τόσο άγρια, ώστε έννοιωθα τό μυαλό μου να σαλεύει από τό φόβο... Σε μία στιγμή μου φάνηκε πώς όλα στροβιλίζονταν τριγύρω μου, κ' έπεσα από πάτομα άναίσθητη... "Ότα συνήλθα, είδα από πάνω μου τη σημαπθητική γροηούλα.

— Μη φοβάσαι, παιδί μου! μου έλεπε, 'Ό κείνος μου έχει την τρέλλα αυτή, αισθάνεται δηλαδή είγαρισίαση όταν τον δέκνουν ή γινάσκες, μία κατά βάθος έχει καλή καρδιά... Είνε ένας δυστυχισμένος άνθρωπος... Τώρα του πέρασε ή κρίσις... Μπορείς να πηγαίνης... Καί μη κάνεις πουθενά λόγο γι' αυτά που είδες και άκουσες άπόψε...

"Έπεσα μωσπεθαμένη στο ταξί... Καί δέν ανέπνευσα με άνακούριση παρά μονάχα όταν είδα πώς δροσίζονταν πειά σε γνωστούς δρόμους... Η νευρωτική βίωση ταραχή και ό φόβος που δοκίμασα έκείνο τό βράδυ από την περιπέτειά μου μ' ένα ανίσόρροπο, μ' έκαναν να μείνω πολλές μέρες στο κρεβάτι... Αύτός είνε ό μεγαλύτερος φόβος που δοκίμασα στη ζωή μου...

Γνωρίζετε, βέβαια, τον Τζωρτζ Μπάνκροφτ, τον καλύτερο πρωταγωνιστή των «Κολασμένων του 'Όκεανού». 'Ό Μπάνκροφτ λοιπόν διακρίνεται για τη μεγάλη σωματική δύναμή του, γιά τη μεγαλύτερη ιδέα που έχει για τον έαυτό του και για τις έξυπνες και δικαίως άπαντήσεις του.

— Ποτέ δέν φοβήθηκα στη ζωή μου! άπεκρίθηκε άπότομα στον 'Αμερικανό δημοσιογράφο, που τον έπαιξέφνηκε για να του πάρη συνέντευξη.

"Ότόσο, όμως, άφού σκέφτηκε λίγο, πρόσθεσε:

— Ψέμματα πώς είπα... Θυμάμαι τώρα πώς δοκίμασα κάποτε ένα πολύ μεγάλο φόβο...

— Πότε, κίριε Μπάνκροφτ; τον ρώτησε ό συνομιλητής του, χαρούμενος για τη δημοσιογραφική έπιτυχία που θα είχε.

— "Όταν είδα σ' ένα κινηματογράφο τον έαυτό μου να παίζει στο έργο «Οί ληστές του Σινάγος»; Μάλιστα, κίριε, φοβήθηκα έγώ ό ίδιος τον έαυτό μου... Τόσος άτάσιος ήθουν... σινεπλήρως άπαθίστατα ό μεγάλος ήθοποιός, άφίροντας κόκκαλο τον άμερικανό δημοσιογράφο...

Η Λοίτη Βελξ, ή χαριτωμένη μεξικανή ήθοποιός, είπε με γοητευτική άφέλεια:

— Μία φορά μονάχα φοβήθηκα στη ζωή μου: "Όταν ό Γκάου Κούπερ μου είπε πώς μ' αγαπά! "Αν τον βλέπατε πώς έκανε, θα τον φοβάσαστε και σεις... Καί αυτός άκριβώς ό φόβος μ' έκανε να τον άρραβωνιάσω... Νόμιζα πώς ό Γκάου θα ήταν πάντα έτοι άγριος!... Δυστυχώς, βγήκα γελασμένη στις έλιπδες μου... 'Ό Κούπερ βστερ' από λίγο καρδ μαλάκωσε στα χέρια μου, έγινε ήμερος σαν άρνάκι... "Έταψε πειά να κινή τό ενδιαφέρον μου. Καί μία μέρα, χαλάσαμε τον άρραβώνα μας...

'Ό Τσάρλε Τσάπλιν έμολογει ότι φοβήθηκε τρομερά τη μέρα που έπρόκειτο να προβληθί, για πρώτη φορά στη Νέα 'Υόρκη ή ταινία του «'Ό Χρυσόθιρας».

— Δέν ήξερα, είπε στο συνεργάτη του κινηματογραφικού περιοδικού, τί έντύπωση θα έκανε στον κόσμο ή πρώτη ταινία μου, που είχε περισσότερα δάκρυα παρά γέλια... Φοβόμουν μήπως άπέτυχα στις προσπάθειές μου, μήπως με κοροιδέψουν ό κριτικοί και με άποδοκιμάσει τό Κοινό, μήπως καταστρέψω την καλλιτεχνική μου καριέρα... 'Ό «Χρυσόθιρας» έπέτυχε βέβαια. Μα ποτέ δέν θα λησιμονήσω τό χτυποκάρδι που είχα την ήμέρα της προβολής του...

ΓΝΩΜΕΣ, ΣΚΕΨΕΙΣ, ΑΞΙΩΜΑΤΑ

ΓΙΑ ΤΟΝ ΕΡΩΤΑ

"Όταν δέν βασίζεσαι επάνω στην άμοιβαία έμπιστοσύνη, ματαιώνεται γρήγορα και σβύνει.

Γκαίτε

Στην άγάπη κ' ό τελευταίος απόκληρος της ζωής μπορεί να βρη λίγη ευτυχία.

Μαίτερολιγκ

"Ό,τι άκούμε, ό,τι βλέπουμε, ό,τι αναπνέουμε, τά πάντα μās λένε: «Αγαπάτε»!

Λαμαρτίνος

"Όποιος δέν είναι ικανός ν' αγαπήσει άληθινά, δέν μπορεί ποτέ ν' αγαπηθί.

Ρουσσώ

Καμία ήδονή στον κόσμο δέν αξίζει, όσο ή γλυκειά ήδονή που δίνει ό καιμός του έρωτος.

Σαίντ Έδμενδον

Η φίλια είναι συχνά τό λιμάνι, όπου καταφεύγουν όι ναυαγοί του έρωτος.

Εμίλ Φαγκέ

"Ό! σ' ό με την πικραμένη καρδιά, άγάπα και θα ξαναγεννηθής. Κι' άφού αγαπήσεις, πρέπει να ξαναγαπήσης πάλι!

Άλφρεντ Μυσσέ

Τό πιο σκληρό που έχει τό γήρας είναι τό ότι μās άφαιρεί τον έρωτα από τη ζωή μας.

Εμίλ Φαγκέ

Αγαπάτε! Αγαπάτε! 'Ό καρδός γρήγορα περνά και μαζί του περνάει και ήμεις!

Λαμαρτίνος

Η άγάπη είναι ό σκοπός της ύπόρξεως όλων των πλασιμάτων του Θεού.

Φρ. ντέ Σάλλ

'Ό έρωσ πείθει, παρηγορεί και δίνει θάρρος στις θλιμμένες κ' άπογοητευμένες ψυχές.

Φενελόν

Έκείνος που αγαπά άληθινά, δέν λογαριάζει και δέν φοβάται πρίγκηας και βασιλεί.

Λαμεινναί

Οί σύντομοι χωρισμοί διναμόνουν τον έρωτα. Οί μακροχρόνιοι τον σκοτώνουν.

Σαμ. Τζόνσον

Θά είχα κακή ιδέα για έναν νέο, του ύποτιον τό πρώτο πάθος δέν θα ήταν ό έρωσ. Γιατί ό έρωσ είναι ή πρώτη φυσική εκδήλωση της είασθησίας, που στρέφεται κατόπιν προς άλλες είασθύνες.

Μπυφόν

Έκείνος που ζητεί τό τέλειο για ν' αγαπήσει, θα τό ζητή, άσφαλώς, σ' όλη του τη ζωή ματαίως.

Λ. Βάργκιγκ

"Όταν χάσουμε έκείνη που αγαπούμε, μās φαίνεται, ότι ό ήλιος έλασε τη λάμψη του και ή άνοιξη την όμορφιά της.

Άντρέ Τερεζέ

Στην άληθινή άγάπη, ή διώ ψυχές ένώνονται τόσο τέλεια, ώστε να μη διακρίνεται τό σημείο της ένώσεώς τους.

Β. Ούγκώ

Μόνο ή μεγάλες ψυχές μπορούν ν' αγαπούν πραγματικά. Τόσο μεγάλο αισθήμα σέ μικρές και μίτρες καρδιές δέν χωρεί.

Κίγγλεβ

Οί άθάνατοι θεοί δέν μās έδωσαν τίποτε καλύτερο και γλυκύτερο από την άγάπη.

Κιέρων

Μή διαλέγεις για σύζυγό σου, παρά έκείνη, που αν ήταν άντρας, θα τον ήθελες για φίλο σου.

Ζουμπέρ

Τό καλύτερο δώρο του Θεού στον άνθρωπο, μετά τό λογικό, είναι ή άγάπη.

Λά Ροσφοουκώ

Πιστεύουμε πάντα τυφλά έκείνους που αγαπούμε.

Φενελόν

Η θλίψεις της ζωής χάνονται και φεύγουν μπροστά στην άγάπη, πώς ή φθινοπορινή πάχη λιώνει με τις πρώτες άχτίνες του ήλιου.

Λαμεινναί

Η φίλια μεταξύ άνδρός και γυναίκας δέν σημαίνει πάντοτε τον θάνατο του έρωτος. Είνε ή σήηκα που μεταμορφώθηκε σε μέλισσα.

Εμίλ Φαγκέ

Τό πιο γλυκό τραγούδι είναι τό τραγούδι της άγάπης.

Β. Ούγκώ

Στην άληθινή άγάπη, ή ψυχή περιβάλλει τό σώμα και όχι τό σώμα την ψυχή.

Νίτσε

